

¡CAPDET VALENCIÀ!

Albert Clemente

Estos últimos días si u aguaita el cap a l'actualitat informativa, trobarà dos grans blocs: d'una part lo de sempre, es a dir, prima de risc, reforma financera, les retallades proposades pel govern, etc. Per l'atra banda, lo que

eixa semana els creadors d'opinió de tanda decidixquen baix el seu criteri, justificat o no, que és lo més rellevant des del punt de vista informatiu.

Aixina, estos dies passats, a l'eixercici de futurologia que supon l'actualitat econòmica, hem tingut que afegir la "crisis" en [Gibraltar](#). Foto planetacurioso.com

Festes de moros i cristians en Capdet, ball de les banderes

Molts són els que s'escaroten i bramen allò de *¡Gibraltar Español!*, mentres els ix bromera per la boca. Els mateixos per cert que en anàlogues circumstàncies, califiquen a uns atres de nacionalistes excloents i de no ser patriotes. Clar, eixos que no practiquen l'eixercici de la reciprocitat, ni el de l'empatia, no poden entendre que una cultura, una opció de vida, no es pot enforfoguir en un DNI o en un passaport.

Per cert, molts d'eixos (valencians, lo que opinen atres no m'importa tant) que s'indignen per un tros de terra, pel Penyó de Gibraltar i que el volen espanyol, desconeixen en sa immensa majoria que producte de la mateixa guerra, la de successió, el Regne de València pergué un poble, anexionat per "justo derecho de conquista" a mans de Castella, la Vila de **Capdet**. Un poble que era una illa de valencianitat dins de Castella. Per això, yo preferiria reclamar allò de *¡Capdet Valencià!* No seria el primer, ya en la transició es feren uns intents d'integrar atra volta a Capdet dins de València. Sense oblidar, que deuríem preguntar-los primer ad ells qué és lo que volen. De tot això segur que nos podria parlar el nostre companyó de redacció Juli Moreno, en la seua secció tan apreciada com és "¿Sabies qué...?"

Yo per tot lo dit, d'esta semana passada em quede en dos coses: en la notícia publicada per *Levante-EMV* al voltant dels intents per [recuperar els furs](#) i precisament, en un atre artículo que es publicava en el mateix mig de comunicació la mateixa semana fa ara exactament 30 anys. L'autor fon un intel·lectual i referent de primer orde, Miquel Adlert i Noguero. En ell es queixava amargament de que una autonomia – recordem que estava a punt d'aprovar-se l'estatut d'autonomia valencià – sense identitat estava condemnat a ser una mera descentralisació autonòmica.

Respecte de la primera notícia, perque considere molt positiu que es deixe a banda eixe ancestral auto odi de certa part de la nostra intel·lectualitat i es derroquen vells tòpics. Respecte de la segona, perque estem a les portes de commemorar el trenta aniversari de l'Estatut d'Autonomia de València, en un moment en que s'està qüestionant des de molts sectors l'inconveniència de l'estat de les autonomies en l'excusa de la crisi. Sectors que mai han gosat dir res estes últimes dècades i poc a poc i en la boca chicoteta primer, i de bat a bat posteriorment, comencen el joc de recuperar terreny cap ad eixa "*unitat nacional*". Com sempre, la més débil d'estes "*nacionalitats perifériques*", la valenciana. Per això vos convide a llegir en serenitat (contextualisant el text en la València de fa 30 anys) l'article d'aquell mestre per a molts de nosatres, Don Miquel Adlert: [Consciencia de Valencianitat](#).

Autors

[Albert Clemente i Soriano](#)

Etiquetes [Capdet](#), [Caudete](#), [Consciencia de valencianitat](#), [Miquel Adlert](#)